

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Απογραφών απογραφή... θά κόψω και θά ράψω...
στάσου, Κορδοναρούμπαρα, νάλλω νά σ' απογράψω.

Κ1' έκείνος μούπε, Περικλή, πηλοίσαι σιμά μου,
καλούμαι Κορδοναράρας, και τούτο τόνμα μου
'στών κόσημον μωρίσσοτεμοι τ'ο μεταδίδου σφμαί,
ἀρεσινική ή θηλυκόσ κ1' έγώ δέν ξέρω τίμαί.
Κανείσ από τά γίνεμα μου τά χρένια μου μήν κρινε,
έγώμαι φιγουρίνι,

κούτα κορμάκι λιγερό και δακτυλιό μίσση,
πού μοναγή κ1' ή φούκα σου 'μπορεί νά τήν χωρίση.
Κ1' άν μ' έρωτες πού καθμαί, θά 'έχη και σύ, καλή μου,
πώς καθμαί εί κάρβουνα και εί φωταίσι πολέμου,
κ1' άν έρωτες επάγγελμα του Θεόδωρη, παιδί μου,
τόν θόρειον τής Κηρισσιάζ λιχνίω 'στό γουδι μου.
'Απόγραφε, παρακαλώ, θριάμβουσ πανινμήτους,
περγαμηνάσ, παράσημα, και νίκασ άμειτρήτουσ,
άπογραφε πολιτικίν, πού βίδεσ ζιξιόδειναι,
κ1' έκύτταξα, βρι Περικλή, τών Λαγκαδιών τήν τζόγια,
κ1' είδα θριάμβουσ παρατουόσ σ' ένα μακρού Κορδόνι
κ1' ό Θεόδωρησ τούσ έπιαισ σάν νάταν κομπολόγια,
κ1' ήκούετο τριγύρω μου βερύ παϊώνων έμλοσ,
κ1' άπύγραφα κ1' άπύγραφα χωρίς νά 'βρίσκω τέλος,
κ1' έννοισθα μιάν άλλόκοτα 'στό χέρι μου τριμούλα
κ1' έφάναξα : Θεόδωρε, Θεόδωρ, Θεοδοπούλα,
γιά ν' άπογράψω τρώπια και νίκασ Ντελιγηάννη
θίλω χαριτ τόν ουράν, τήν θάλασσα μελάνι.»
'Ανοιξ, κύρ 'Αλιζάνδρα, Μίνιστρο και παγκίερη,
στάσου νά σ' άπογράψωμα και σίνα χέρι χέρι.
'Έρε μας ν' άπογράψωμα, πολύπλοκο κεφάλι
κ1' άγλαίσμα του Θρόνου,
τάτιμητα σερβίτουσ σου, κ1' έκίνο τ'ο τσουκάλι
του κλίερη του Βαρόνου.

Κ1' είπε κ1' αυτόσ : εάπόγραφε περίφημα σερβίτουσ
και τόσα διπλωματικά κ1' άλλόκοτα καπρίτουσ,
όπου γ1' αυτά 'μωρλαθηκαν και ντόπειοι κ1' Έυρωπαϊσ,
άπόγραφε τήν πάγκα μου, τών τραντακτό παρξ μου,
και τά τραπέζια ποικανια γιά τόν 'Ασσημ τόν Μπίη
μήπως τόν φέρω 'γρήγορα και τούτον 'στό νερά μου.

'Απόγραφε παρακαλώ τής νότασ πούωσ στείλι
'στό Πατιόσ τήν Πύλη, άπόγραφε παρακαλώ τής νότασ μία μία
νά 'έχη τί δόξα βγαίναι,
μή τούταισ αξίωθηκαν νά 'δουν άυτονομία
κ1' σί Κρητισ σί καμινίον.

'Απόγραφε τής νότασ μου μ' εύλαδίαμα μαγάλην,
κ1' άν έωσ 'στών καρών
τής προσεχούσ άπογραφής Μίνιστροσ μείνω πάλιν
γιματών και χαρών,

θά έχη τί νότασ θάβουνοσ μίσ' άπ' αύτόν τόν νού,
όπου θά φθάσ' ή στίβα των όσ 'στ' άστρα τούρανου.
Κ1' άπογραφίσι άπέμειναν έμπρός του κεινήτουσ
κ1' έγώ καθ' όλα σθεαρίσ άπύγραφα τής νότασ,
πού και τών φράγγων έκωσαν και του Χαριτ τόν βήχα,
κ1' άπύγραφα κ1' άπύγραφα και τελειωμό δέν είχα.

'Ανοιξ παρακαλώ,
καπετάνιο Νικολό,
κ1' έλα δώσε μας μιά πένα
ν' άπογράψωμα και σίνα.

Κ1' ό Νικολόσ μονάχοσ του κουώντασ τ'ο κεφάλι
άπύγραφε τά κάρβουνα, πού καινα 'στών Μ υ κ α λ η.
Έρείσε, μου λίγιε γιλασό τ'ο στόμα του Λεθίση,
ό μίγαξ 'Αντιβασιλεύσ έβήγησ εί ταξείδι,
και τριγυρξ 'στών θάλασσα μ' έκίενη δλοίνα
χωρίς καν δευτερόλεπτο ν' άρπυξ σί λιμνίνα.

Φαίνεται τούτη τήν φορά
πώς έκουράσθη σοβαρά,
και σουλτασάρι, Φαδουλή,
νά πάρη φρίσκο πησ πολύ.

Κανίνας μας δέν είξυρε πού τώρα ταξείδεισ,
άρμαδες έρωτήσασμα, καράβια και καίμα,
και με τρωμάρα λίγαμα : εμήν τάχα τού κατίθη
και 'στό καλή καθομινα τραβήξ 'στό Μπεσίμα :»
Πλήν μας επληροφόρησαν μετά χαράσ έυγάτωσ
πώς είνα 'στό κ α λ α ν ε ρ α, κ1' ήσυχασε τ'ο κράτοσ,
κ1' άνέκρασαν και Σύμβουλοι του Θρόνου και πολιτάι
πώς τών στανών έκβίασισ πωσώσ δέν άπειλείται,
κ1' είναί μόνεμα κίνδουνοσ με τ'ο κουδαρνταλήκι
μήπως δέν μείνω κάρβουνα με 'στών καρβουνοθήκη.

Κ1' άρχισα τότε να γελώ
κ1' είπα 'στών νίο Νικολό
γιά τ'ο παιδί μας τ'ο καλό
πού σεργιανίει 'στό γιλαό :

«Νά μεγαλώση με χαρά,
νά πάη 'στό καλή νερά,
και σάν και τούτη τήν φορά
νά κάρη κάρβουνα γερά.»

Και τραβώ 'στών Ράσ-'Αλούλα
και τόν λόγιο Πετρίση,
τών δασκαλών τών μακαπούλα,
τών δασκαλισών λεπίδι.

Στάσου νά σ' άπογράψωμα, πολύξερο κεφάλι,
κ1' έβουζάν όπισω μου δασκαλίσι και δασκαλί :
εάπόγραφε τί γίνεται και 'στών 'δική μας χούρα,
πλημύερην μεταθίσεωσ, πού τ'ο μαλαό τραλλινέωσ,
δασκαλών και δασκαλισών τά δάκρυα τά μούρα,
πού σάν σταγόνεσ υδατοσ τά μαύραμα κοιλινέωσ.
'Απογραφέωσαν δαρμεί κ1' όλογγυροσ και θρηνοί,
μόνον γιλ' μάσ άπογραφή δέν έμπορεί νά γίνη,
ό δέ περιπλανώμενοσ άρην και θήλυσ κλέδοσ
ώσ πληθυσμόσ κινώμενοσ θά μείνη τής Παλλάδοσ.»

Αύτα πού λις έστρίγγιλιζαν με τόνον τραγικόν
κ1' έτραξα πρós τ'ο μίγαρον των Έσωτερικών,
κ1' έμαθα πώς άπίστειλαν με 'ζήλω προδουμην
περιεργον έγκυλιον πρós τήν 'Αστυμνίαν.
α 'Όταν μετακομίζεταί κανείσ εκ των κατίκων
πρίπει κατ' άπαραβατον και πάγκωνον καθέκον
μή φανικόν τά σκίη του καλώσ ν' άπολυμίνη
ώσ πού κορίοσ είσ αύτά κανίνας νά μή μείνη,
καθόσον ή πρωτεύουσα 'στών τρήγοντα κείρον
κατήνησεσ κρησφύγετοσ κείριον βόλιωρών,
κ1' άν τούτου του καθέκοντοσ παραλειθξ κεραιά
θά γίνη τ'ο πολίεθρον μετά μικρόν Κορία.

πού δι' αὐτὴν ἰπάλαισαν, καθὼς γνωστὸν σας εἶναι,
Ἰάπωνες καὶ Σῖναι.»

Καὶ τοὺς κορίους εἶλεπα τὸ καφο-Κεντρικῷ,
ὅπου δὲν ἔχουν μετρομῶ καὶ γράφεις τοῦ κακοῦ,
καὶ ὄρθα κορτὰ
ἔγραψ' αὐτὰ :

«Ὅσοις κορίους νησιτικὸς μὲς ἴστα Ταμεῖα μαινεταὶ
ἀπὸ πατριδος προκοπαῖς πρίμαι ν' ἀπολυμαινεται,
πρὶν ἴστα κασοῖνα τάδεμα
ν' ἀπλώση τὰ ἑραδία.»

Κι' ἂν λυσσαλέα μ' ἔλασεν τοῦ φθινοπόρου ζίστη
ἰπῆγα καὶ ἴστον Φιλίππα, τὸν Βάρβογλη τούτιστι,
κι' ὁ Φιλίππας μὲ τὸ μονὶκλ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξη
ἄπιγραφε τὰς κεραλὰς ἐκεῖνων τῶν δεκάξη,
πού τοὺς ἐμακελλόδοσαν ἐκεῖ ἴστο Παλαμῆδι

ὡς πού νὰ πῆς κρεμμυδι,
κι' εἶναι τὸ μόνον τρέπισον, πούχει νὰ δεῖξ' ἡ Θίμης,
καὶ τὸ κυττάξ καὶ τρέμας.

Κι' ἔφριαξα, βρὶ Περικλῆ, κι' ἴγινικ' ἄνω κάτω
καὶ μ' αἶμακα ἴκοκινίξαν τῆς Θίμιδος ἡ πλάκας,
καὶ μὰ καὶ δοθ' ἔκινησα γιὰ τὸ Σιρασικράτο,
μὰ μόλις εἶδα γύρω μου σπαθὰ καὶ σακαράκας,
κρίως ἰδρωτάς ἐκοῖες κι' ἔμεινα τὸν καμπούρη
καὶ τὸκοφα κομπούρι.

Π.— Τρέχω κι' ἴγω ἴσ' Ἀνάκτορα μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
μὰ μὰ φωνὴ μ' ἀπῆντης ἐδὲν εἶν' εἶδω κανένας
καὶ στόμα δὲν εὐρίσκαται νὰ σὲ πληροφόρησῃ...
τόνα παιδί μὲ τὸν μπαμπὰ γυρῶ μὲς ἴστο Παρσι,
τῆλλα μακ' ἀπογράφονται μονάχα ἴστην Δικέλειαν
καθ' ὅλην τὴν ἐντίλειαν,
τὸ πρῶτο τὸ καλλίτερο, πανόρηρο καλλήμαρι,
ἴστο πύλαος φρεσκαῖρι.

Κι' ἂν τῶρα περιλούσαι μὲ χεῖμαρρον ἰδρωτός
καὶ φθάνῃς ὡς ἀπογραφῆς, ἀδίκως κατεκόπης,
καὶ μόνος σου σημείωσαι εἰς Γιώργη ὁ πρῶτος,
ἐπάγγελμά του Βασιλεῖς καὶ κάτοικος Βιρώπης.
Κατόπιν Ἀντιβασιλεῖς νὰ γράψῃς Κωνσταντίνος,
ἐπάγγελμα Διάδοχος καὶ τοῦ στρατοῦ ἑσφίρι,
κατόπιν ἄλλοι Πρίγκηπος καὶ τῆς Αὔλης τὸ σμῆνος,
ὅπου καθὲς λεπτομερῶς ὀραίλει νὰ τὸ ξίρη.

Κι' ἀπύγραφα τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς Ἰψηλοτάτους,
σοῦς ὁ Θρόνος τῶν Ρωμηῶν ἰσκήνει σάν ἑλατη,
κι' ἰεὺθήνην εἰς τὴν μέλλουσαν ἀπογραφῆν τοῦ κράτους
πενταπλασίους Πρίγκηπος νὰ ἔρω μὲς ἴστο Παλάτι,
καὶ νὰ γυμίσῃ Πρίγκηπος τὸ κράτος τὸ σακατικό
καὶ ἴστον καθίνα χωριστὰ νὰ κόψωμε μνηστικό.
Εἶπα κι' ἀμείως ἔργα βασιάντας τὰ χαρτὰ μου,
μὰ παρακάτω μὰ φωνὴ γαργάλις ταῦτίμα μου :

«Τὸ χρέος σου μὴν ἀμείλῃς
καὶ τὴν δουλιὰ μὴν πάψῃς,
γύρισαι πίσω τῆς Αὔλης
τοὺς ἄθλους ν' ἀπογράφῃς.»

Κι' ἴγυρῖσα, βρὶ Φασουλῆ,
μὲ στεγνωμένα χεῖλη,
κι' ἴσαν εἰ θρίαμβος πολλοί,
μεγάλοι καὶ ποικίλοι.

Καὶ τόσους πόδους καὶ ἐκπεύς
τοῦ πολέμαρχου γίνους
σὲ μὴν σὺρὰ τῆς Ἀλεπούς
τοὺς εἶδα κρεμασμένους.

Κι' ἀπίγραφα, βρέ Φασουλῆ, μετὰ σπουδῆς καὶ βίας
τοὺς ἄθλους τῆς τοῦς περισσοῦς καὶ μερικῶς κι' ἐν γίνεις,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα κι' ἀπ' ἄλλας τὰς Πρωσείας
πῆγα 'στὸ Χελίθρον ἐυδοξίας συνοικίας.
'Ἦν δὲ τὸ Χελίθρον ἐυδοξίας συνοικίας,
ποῦ μουσακίμια κριμονακί μωρῶν παιδιῶν βραχίαι,
κι' εἰς τοῦτον τὸν συνοικισμὸν
προσείπα μ' ἰθυσιαισμῶν.

«Τρεῖς χαίρε, Χελίθρον,
καὶ δέξου λόγια λίγα
κι' ἀπὸ τὸν κονταπιθρον
τοῦ Φασουλῆ κολλήγα.»

«Ἀμίσως πρὸς ἀπογραφὴν ἀθρόον ἐτοιμάσου,
τρὶς χαίρε Χελίθρον, στολιῶν τὴν Παλλάδα,
τρὶς χαίρε Χελίθρον, καὶ τοῦτο τόνομά σου
εἰς ἄλην πρέπει νὰ δεθῇ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα μίλησα
καὶ κλαίον καταφίλησα
Χελίθροῦ χάματα, συνοικίων ἐδάφη
καὶ τότε 'στὰ βιβλία μας πρῶτοντος ἀπαγγράφῃ
τῆς πρωτεύουσας πόλεως ἢ κλασικῆ κοπρία,
ὅση ὡς ἀναμνήσεως περιφανῆς σημείον
διὰθερμος κι' εὐκαίλιος Ρωμηρῶν φιλοκατρία
φύσιν λίθος ἐναπίθηκας προγονικῶν μνημίων.
Π. — Λοιπὸν μὲ τῆς ὑγαίαι σου, βρέ Περικλῆ, καὶ τώρα...

Π. — Δίξου μ'προστά καὶ πίσω σου τὴν τακτικὴν σκαλιέρα.

Ὁ Καπετάνος ὁ Ντελῆς κι' ὁ ψυχογιῶν ὁ παραλιῆς.

Ντε. — Ἐγέρασα, μωρὸς παιδί, 'στὸ καπετανίλικι,
ἔγέρασα, μωρὸς παιδί, πῶς νὰ σὰς φῶν οἱ λόχοι,
ἔγέρασα, μωρὸς παιδί, μάλισ' 'στὰ πόδια στέκια,
κι' ἄκρια δὲν ἀπόστασα, καὶ μὲν κὺρ Ἀλέκο.

'Ἐλα, μωρὸ γραμματικὸ, καὶ ἔβλεψε κοντὰ μου...
γιὰ 'δὲς τί εὐλαγίας ἔργαζαν τὰ δόλια τάρματά μου,
ἀκού πόλεμον μουγγρισμα, λὲς καὶ μουγγρίζει βῆδη,
σῆρε, μωρὸ γραμματικὸ, νὰ πῶς 'στὸ παραουλί,
στῶρε τὴν κάπκα κατὰ γῆς νὰ κἀση σταυροπιδί
'ἦγλος γεροκαλλήφαρος, σωτὸ γκαμηλοπούλι.

Τάρματικίλια μούντζεσε τοῦ Λαζου καὶ τοῦ Τέλια,
τοὺς Μπρούρηδες, τοὺς Γκρούρηδες, καὶ τὰ καπετανάτα,
μὲ τὴν χερί χὰιδεθε κατὰρρεσα πιστόλια,
μὲ τ' ἄλλο χερί χὰιδεθε τὰ γένεια τὰ χιονάτα.

'Ἐγέρασα, μωρὸς παιδί, κορδοῦβακουσίμος,
τὸ φέμμα δὲν ἐχόρτωσα, πολιτικὴ συνήθεια,
ἔγέρασα παράκρια, καὶ τὴν ἀποσταμένον
ἔβλε, Κορδοκαρούμπαρο, νὰ πῶ καὶ μὴν ἀλθῆλια.

Τὶ Μπρούρηδες, τί Γκρούρηδες, τί Τάχηδες, Βερδέρηδες,
καὶ τόσο χασομέρηδες ;
Ποῖδ' εἶσαι σὺ πῶς μὲ κυτῆς ; ... ὅρ' 'στὸν τόπο μείνει...
ὁ καπετάνος τῶν Ρωμηρῶν ἕνας μοναχὸς εἶναι.

Μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, αὐτὸς ὁ φοφοχέρης,
πῶς μὲν φορὰ ξεπρέλλανε τοὺς καφερούς Ἀρχάδας,

Τυπογραφεῖον Χεῖρ τ. ν. ἐνός παντοῦ ρυθμῶς—Φωκίανος ὁ ὄρθμος καὶ πέντε ἀριθμῶς.

μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, καθὼς καὶ σὺ τὸ ξέρεται,
αὐτὸς καὶ Μπρούρας λέγεται καὶ Γκρούτας καὶ Ζαρκάδας.

Πέρετ' ἐμπρὸς τοῦ μπρούρητα, βρέ ψευτοκαπετάνο,
ρίθετε κάτω τ' ἄρματα, λουράξετε 'στὴν κώρη,
μόνον ὁ μπάρμπα-Θόδωρος, τὸ γέμιο πλατάνι,
ὄσσομο τὸ Ρωμῆαίκο καπετανάτο τῆχει.

'Αστράφετε τοαπρῆζια μου κι' ἀνέμψε φλοκάτα...
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος μοιράζει τὰ πρωτάτα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος ἀρματωλίλια στήνει,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος συχωροχόρησι δίνει,
καὶ δίχως ἄδεια σήμερα τοῦ μπάρμπα-Ντεληγιάννη
ἀρματωλοὶ δὲν γίνονται, δὲν βγαίνουν καπετάνοι.

Μόνον τὸ γέρο-Θόδωρος δὲν τοῦ πατοῦν τὴν κάπκα...
μόνον αὐτὸς ἀκούεται, πολλοὶς φοραὶ σὰς τάκα...
μόνον τὸ γέρο-Θόδωρο τὸν λέν αὐτὸ καὶ λάπτι,
ἐλίθητε τὸ τασοῦχι τοῦ, μωρὶτε τὸ τσοουράπι.

Μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος φουάντας μὲ τοαμπούνα
'στὸν ἑπερωτοῦ τοῦ τασοῦχοῦ σὰς γράφει τὴν πατοῦνα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος, κοκόροι μου βραγχοί,
δὲ κἀνη τοὺς Γλαχῆδες σὰς στράβο καὶ γλαχί,
αὐτὸς κι' αὐτὸν τὸν ψυχογιῶν καὶ τὸν τραπὸ παχλιέρη
μὲς 'στους Μίνιστερους τοῦ νουουῖ τὸν ἐβγαλε ξεπρέτι.

Τὶ 'κούναγαν τὴ μάννας σας, ρὲ Μπρούρα καὶ ρὲ Γκρούτα ;
μωρὸ μὲ παλαῶστατε ; μωρὸ μὲ τ' εἶναι τοῦτα ;
ἔτσι λοιπὸν μοιράξετε πρωτάτα δίχως τοῖκα
καὶ δίχως νὰ ρωτήσετε τὸν γέρο παραλιῆς ;
ρὲ ψυχογιῶν δὲν μοῦ 'μίλις ; ρὲ μπῆρο μου δὲν κρένετε ;
καὶ σὺ μὲ τοῦτους τοὺς μουρλοῦς τί διὰβόλο θὰ γένης ;

Ψυχ.—Δὲν ξέρω, καπετάνο μου, τί ρόλο νὰ τοὺς παίξω,
μὲ τὸν Ἀσῆμα τὴν Τουρκαλὶ φοδῆμα μῆπως κλέψω.
Πέτε μ' ἐκίονο τὸν Γλαχῆ, κόπε μὲ τὸν Βαλντζε
θὰ χάσωμε τὴν φιλικὴν τοῦ Τοῦρκου ρειδρέντζα.
Μὰς παραμῆκνε, παπποῦ κι' ἀρένη καπετάνο,
κι' ἐγὼ μαζὶ τοὺς ὄσσοισα, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Ντε.—Πᾶρε κοντοῦλι καὶ χαρτί 'στὰ χερίλα μὲν μάν
κι' ἀπγράφε τὴν στρουγγα μου καὶ τῆς Βουλῆς τὴν στάνη,
καὶ κἀνε σοῦμα γιὰ νὰ δῶ μὴν ἔγινε πῶς λίγη...

Ψυχ.—Παπποῦ μου, τὴν ἀπγράφα... κἀνεὶ δὲν ἔχει φύγει.
Ντε.—Ἄρεμ, Ἀλεκάθι μου, γραμματικὸ μου πρῶτε,
κι' ὅσο τὴν στρουγγα τῆς Βουλῆς τὴν ἐβλέπετε γιομάτη,
ψευτοκαπετάνια φῆνετε καὶ νῆνετε καὶ τρῶτε,
χωρὶς ρωτιλῆς νὰ σκιάζετο τὸ λαμπερὸ σας μάτι.

'Αστράφετε τοαπρῆζια μου καὶ σὺ φλοκάτ' ἀνέμψε,
τοὺς καπετάνους τοὺς σαχλοὺς πατάχε τους 'στὸ κάρρο,
καὶ τώρα τὸ τρομπῆτι σου, γραμματικὸ μου, γέμισε
'στους μῆτῆδες τοὺς δανειστάς νὰ ρίξωμ' ἕνα σημάρο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Σπουδαῖον ἀνεγγίλλεται πρὸς ἑλθὺς γαγονό,
ὁ Τάσος ὁ Γενάδης, ὁ ρήτωρ ὁ δεινός,
ἐρημῆλια κατ' αὐτὸς ἐκδίδει «Σιωπῆλιαν»
ἐκπαῖνον φραγγίλιον, λαοῦ παρηγορίαν.

Τὴς Σ ὀ ρ α ς τῆς αἰφάνης τὸ ρόλο θὰ τρανιέρη
καὶ κἀθε θλιβερὴ καρδὴ γελῶντας θὰ πεσέρη.